

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
JULIANE KOKOTT,
predstavljeni 28. aprila 2022¹

Zadeva C-202/21 P

**ABLV Bank AS, v likvidaciji,
proti**

Enotnemu odboru za reševanje (EOR)

„Pritožba – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Uredba (EU) št. 806/2014 (Uredba EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Predhodni prispevki kreditne institucije v ESR v prvotnem obdobju – Odvzem dovoljenja kreditne institucije v prispevnem letu – Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/63 – Zavrnitev vračila sorazmernega deleža predhodnih prispevkov – Izvedbena uredba Sveta (EU) 2015/81“

I. Uvod

1. Da bi se dosegel eden od ciljev bančne unije, in sicer, da se banke ne bi več reševale na račun davkoplačevalcev, so poleg tega, da vlagateljice in vlagatelji krijejo izgubo v primeru propada banke, potrebni alternativni mehanizmi financiranja, da bi se po potrebi doseglo nadzorovano reševanje banke.²

2. Zato je bil 1. januarja 2016 z Uredbo ERM³ vzpostavljen enotni sklad za reševanje (ESR) za financiranje postopkov reševanja, katerega sredstva izvirajo iz samega bančnega sektorja v državah članicah bančne unije.⁴ Hkrati Direktiva EOR že od 1. januarja 2015 zavezuje vse države članice, da vzpostavijo nacionalne sheme za financiranje reševanja z ustreznimi cilji in financiranjem.⁵

¹ Jezik izvornika: nemščina.

² Glej uvodni izjavi 3 in 19 Uredbe EMR (glej sklic tudi v opombi 3) in uvodne izjave 5, 76 in 104 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (v nadaljevanju: Direktiva EOR) (UL 2014, L 173, str. 190).

³ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (v nadaljevanju: Uredba EMR) (UL 2014, L 225, str. 1).

⁴ Torej poslovne banke, ki imajo dovoljenje v državi članici, ki sodeluje v enotnem mehanizmu nadzora (EMN). To so vse države članice euroobmočja, od 1. oktobra 2020 pa tudi Hrvaška in Bolgarija.

⁵ Glej člen 100 Direktive EOR. Ta obveznost držav članic bančne unije je bila z letom 2016 praktično nadomeščena z njihovim sodelovanjem pri vzpostavitvi ESR.

3. Zagotovitev učinkovitega in zadostnega financiranja ESR je nadvse pomembna za verodostojnost EMR.⁶ Po mnenju zakonodajalca je treba za to zbrati sredstva v višini najmanj 1 % zneska kritih vlog⁷ vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v sodelujočih državah članicah (tako imenovana ciljna raven). Tako visokega zneska – ocenjenega na od 55 do 70 milijard EUR – pa bančni sektor ne more zbrati naenkrat. Zato je bilo določeno, da bodo banke v prvotnem obdobju osmih let (od 2016 do 2023) postopoma vplačevale predhodne prispevke v sklad, tako da bo ciljna raven na voljo v celoti šele leta 2024.

4. Natančneje, v tem obdobju se bo letno zbrala 1/8 (ocenjenega) zneska ciljne ravni ESR v letu 2024. In sicer pri bankah, ki imajo vsakega 1. januarja prispevnega leta dovoljenje v sodelujočih državah članicah, pri čemer se njihova posamezna obveznost plačila prispevka ponderira glede na velikost in profil tveganja.

5. Zato da ESR lahko deluje že od začetka, so bili prispevki, ki so jih države članice bančne unije pobrale leta 2015 – torej pred začetkom veljavnosti Uredbe EMR – izključno na podlagi Direktive EOR, 31. januarja 2016 preneseni na ESR kot „začetni kapital“. Ti prispevki se v prvotnem obdobju odštejejo od letnih predhodnih prispevkov bank v ESR.⁸ Vsako leto se 1/8 prispevka iz leta 2015 odšteje od izračunanega zneska predhodnega prispevka za zadevno leto.

6. Evropska centralna banka (ECB) je tožeči stranki na prvi stopnji in pritožnici v tem postopku leta 2018 odvzela dovoljenje za opravljanje dejavnosti kreditne institucije. Do takrat je že plačala svoj predhodni prispevek v ESR za leto 2018. Zato meni, da je treba ta prispevek in del njenega prispevka za leto 2015, ki še ni bil odštet od prihodnjih prispevkov, vrniti v sorazmernem deležu. Pred Splošnim sodiščem s tem zahtevkom ni uspela.

7. Sodišče je sicer že obravnavalo različne vidike pobiranja predhodnih prispevkov v ESR.⁹ Vendar je za odločitev o tej pritožbi treba temeljiteje pojasniti delovanje sistema predhodnih prispevkov za vzpostavitev ESR in s tem naravo teh prispevkov.

II. Pravni okvir

A. Sporazum o prenosu prispevkov v ESR

8. Medvladni sporazum o prenosu in vzajemnosti prispevkov v okviru enotnega sklada za reševanje (v nadaljevanju: medvladni sporazum) z dne 14. maja 2014 v uvodnih izjavah povzeto navaja takole:

„(7) Uredba EMR zlasti vzpostavlja sklad in pogoje za njegovo uporabo. V Direktivi [EOR] in Uredbi EMR so določena splošna merila za opredelitev določitev in izračuna [...] prispevkov [...] ter obveznost držav članic, da te prispevke pobirajo na nacionalni ravni. Kljub temu so sodelujoče države članice, ki zbirajo prispevke institucij, ki se nahajajo na njihovem ozemlju,

⁶ Glej uvodno izjavo 107 Uredbe EMR.

⁷ V skladu s členom 6(1) Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL 2014, L 173, str. 149) države članice zagotovijo, da je raven kritja celotnih vlog istega vlagatelja 100.000 EUR.

⁸ Glej člen 8(2) Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v notni sklad za reševanje (UL 2015, L 15, str. 1; v nadaljevanju: Izvedbena uredba 2015/81).

⁹ Glej zlasti sodbe z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967); z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036), in z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601).

v skladu z Direktivo [EOR] in Uredbo EMR, še naprej pristojne za prenos navedenih prispevkov v sklad. Obveznost prenosa prispevkov, zbranih na nacionalni ravni, v sklad ne izhaja iz prava Unije. Takšna obveznost bo vzpostavljena s tem sporazumom, ki določa pogoje, pod katerimi pogodbenice, v skladu z lastnimi ustavnimi zahtevami, soglašajo, da v sklad prenesejo prispevke, ki jih zberejo na nacionalni ravni.

[...]

- (12) Nacionalni zakoni in drugi predpisi, ki izvajajo Direktivo [EOR], [...] se začnejo uporabljati 1. januarja 2015. Določbe v zvezi z ustanovitvijo sklada na podlagi Uredbe EMR se bodo načeloma uporabljale od 1. januarja 2016. Na podlagi tega bodo pogodbenice do datuma začetka uporabe Uredbe EMR, zbirale prispevke, namenjene nacionalni shemi za financiranje reševanja, ki jo morajo vzpostaviti, po tem datumu pa bodo začele zbirati prispevke, namenjene skladu. Za okrepitev finančne zmogljivosti sklada, vse od njegove vzpostavitve, se pogodbenice zavezujejo, da bodo v sklad prenesle prispevke, ki so jih zbrale na podlagi Direktive [EOR] do datuma začetka uporabe Uredbe EMR.“

9. Člen 1(1) medvladnega sporazuma določa:

„Pogodbenice se s tem sporazumom zavezujejo, da

- (a) prispevke, zbrane na nacionalni ravni v skladu z Direktivo [EOR] in Uredbo EMR, prenesejo v notni sklad za reševanje (v nadaljnjem besedilu: sklad), ustanovljen z navedeno uredbo; in
- (b) v prehodnem obdobju, ki se [...] konča na dan, ko sklad doseže ciljno raven iz člena 68 Uredbe EMR, vendar najpozneje 8 let po datumu začetka uporabe tega sporazuma [...], prispevke, ki jih zberejo na nacionalni ravni v skladu z Uredbo EMR in Direktivo [EOR], dodelijo v različne razdelke, ki pripadajo posameznim pogodbenicam. Uporaba razdelkov postane postopoma vzajemna tako, da bodo razdelki ob koncu prehodnega obdobja prenehali obstajati,

s čimer se bodo podprle učinkovite operacije in delovanje sklada.“

10. Člen 3 medvladnega sporazuma določa:

„1. Pogodbenice se skupaj zavezujejo, da bodo v sklad nepreklicno prenesle prispevke, ki jih poberejo od institucij z dovoljenjem na vsakem od njihovih ozemelj na podlagi členov 69 in 70 Uredbe EMR ter v skladu z merili, določenimi v teh členih ter v njiju navedenih delegiranih in izvedbenih aktih. Prenos prispevkov poteka pod pogoji iz členov 4 do 10 tega sporazuma.

[...]

3. Prispevki, ki jih pogodbenice zberejo v skladu s členoma 103 in 104 Direktive [EOR] pred datumom začetka uporabe tega sporazuma, se v sklad prenesejo najpozneje do 31. januarja 2016 ali, če Sporazum do takrat še ne bo začel veljati, najpozneje en mesec po datumu začetka njegove veljavnosti.

[...]“

B. Pravo Unije

1. Uredba EMR

11. S členom 67(1) Uredbe EMR¹⁰ je vzpostavljen enotni sklad za reševanje (ESR). V skladu s to določbo se ESR napolni v skladu s pravili o prenosu sredstev, zbranih na nacionalni ravni, v sklad, kot so določeni v medvladnem sporazumu. V skladu z odstavkom 3 te določbe je ESR v lasti enotnega odbora za reševanje (EOR).

12. Člen 69 Uredbe EMR določa:

„1. Do konca prvotnega obdobja osmih let od 1. januarja 2016 [...] razpoložljiva finančna sredstva sklada dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v vseh sodelujočih državah članicah.

2. V prvotnem obdobju iz odstavka 1 se prispevki v sklad, izračunani v skladu s členom 70 in zbrani v skladu s členom 67(4), časovno razporedijo kar se da enakomerno, dokler ni dosežena ciljna raven, pri čemer pa se ustrezno upoštevata faza poslovnega cikla in morebitni vpliv procikličnih prispevkov na finančni položaj institucij, ki plačujejo prispevke.

[...]

4. Če se po prvotnem obdobju iz odstavka 1 razpoložljiva finančna sredstva zmanjšajo pod ciljno raven iz navedenega odstavka, se redni prispevki, izračunani v skladu s členom 70, zbirajo, dokler ni dosežena ciljna raven. Ko se prvič doseže ciljna raven in kadar se razpoložljiva finančna sredstva nato zmanjšajo na manj kot dve tretjini ciljne ravni, se ti prispevki določijo tako, da se lahko cilj doseže v šestih letih. [...]"

13. Člen 70 Uredbe EMR določa:

„1. Posamezni prispevek vsake institucije se zbere vsaj na letni osnovi in se izračuna sorazmerno z zneskom njenih obveznosti (kapital ni vključen) brez kritih vlog, glede na celotno obveznost (kapital ni vključen) brez kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih vseh sodelujočih držav članic.

2. Odbor vsako leto po posvetovanju z ECB ali pristojnim nacionalnim organom ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje izračuna posamezne prispevke, da zagotovi, da prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % ciljne ravni. [...]

3. Razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 69, lahko vključujejo nepreklicne zaveze za plačilo, ki so v celoti zavarovane s sredstvi z nizkim tveganjem, ki niso obremenjena z nobenimi pravicami tretjih oseb, pri čemer so na voljo in namenjene izključno uporabi s strani odbora, in sicer za namene iz člena 76(1). Delež teh nepreklicnih zavez za plačilo ne presega 30 % celotnega zneska prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom.

4. Ustrezno prejeti prispevki vsakega subjekta iz člena 2 se tem subjektom ne povrnejo.

¹⁰ Glej sklic v opombi 3.

[...]

6. Uporabijo se delegirani akti, v katerih je podrobno pojasnjena prilagoditev prispevkov glede na profil tveganja institucij, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 103(7) [Direktive EOR].

[...]“

2. Direktiva EOR

14. V skladu s členom 100(1) Direktive EOR¹¹ države članice vzpostavijo sheme financiranja, katerih ciljna raven v skladu s členom 102(1) Direktive EOR ustreza vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju.

15. Člen 103(1) in (2) Direktive EOR določa:

„1. Da bi se dosegla ciljna raven, določena v členu 102, države članice zagotovijo, da se prispevki od institucij, vključno s podružnicami v Uniji, z dovoljenjem na njihovem ozemlju pobirajo vsaj enkrat letno.

2. Prispevek vsake institucije je sorazmeren deležu njenih obveznosti (brez kapitala), od katerega se odštejejo krite vloge, glede na skupne obveznosti (brez kapitala), od katerih se odštejejo krite vloge vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.

Prispevki se prilagodijo sorazmerno glede na profil tveganja institucij v skladu z merili, sprejetimi na podlagi odstavka 7.“

16. V skladu s členom 103(7) Direktive EOR so dejavniki tveganja, med drugim, izpostavljenost tveganju institucije, vključno s pomembnostjo njenih trgovalnih dejavnosti, zunajbilančnih izpostavljenosti in stopnje zadolženosti; stabilnost in raznolikost virov financiranja družbe; finančno stanje institucije; verjetnost, da bo institucija vstopila v postopek reševanja; kompleksnost strukture institucije in njena rešljivost ter pomembnost institucije za stabilnost finančnega sistema ali gospodarstva oziroma ene ali več držav članic oziroma Unije.

3. Izvedbena uredba 2015/81

17. V uvodni izjavi 6 Izvedbene uredbe 2015/81¹² je, če povzamem, navedeno:

„Prispevke, ki so jih zbrale sodelujoče države članice v skladu s členoma 103 in 104 [Direktive EOR], in jih prenesle v sklad na podlagi člena 3(3) [medvladnega sporazuma], bi bilo treba vključiti v izračun posameznih prispevkov in tako odšteti od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija. [...]“

¹¹ Glej sklic v opombi 2.

¹² Glej sklic v opombi 8.

18. V uvodni izjavi 11 te uredbe je navedeno:

„V okviru enotnega sklada za reševanje s ciljno stopnjo za Evropo je posamezni letni prispevek institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic odvisen od prispevkov vseh institucij, za katere velja EMR. Za učinkovito delovanje EMR in nemoten postopek vzpostavitve sklada je ključnega pomena, da vse institucije pravočasno v celoti plačajo svoje letne prispevke v sklad.“

19. Člen 4 Izvedbene uredbe 2015/81 določa:

„Odbor po posvetovanju z ECB ali nacionalnimi pristojnimi organi ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje za vsako prispevno obdobje izračuna letni prispevek, ki ga mora plačati vsaka institucija na podlagi letne ciljne ravni sklada. Letna ciljna raven se določi ob sklicevanju na ciljno raven sklada iz člena 69(1) in člena 70 Uredbe [EMR] ter v skladu z metodologijo iz Delegirane uredbe (EU) 2015/63.“

20. Člen 7(3) te uredbe določa:

„Nepreklicne zaveze za plačilo institucije, ki ne sodi več v področje uporabe Uredbe [EMR], se prekličejo in zavarovanje, s katerim so krite te zaveze, se povrne.“

21. Člen 8(2) iste uredbe določa:

„V prvotnem obdobju odbor pri izračunu posameznih prispevkov vsake institucije upošteva prispevke, ki so jih zbrale sodelujoče države članice v skladu s členoma 103 in 104 Direktive [EOR] in jih prenesle v sklad na podlagi člena 3(3) [medvladnega sporazuma], tako da jih odšteje od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija.“

4. Delegirana uredba 2015/63

22. Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (v nadaljevanju: Delegirana uredba 2015/63)¹³ je bila sprejeta med drugim na podlagi člena 103(7) Direktive EOR. V členu 3 vsebuje naslednje opredelitve:

„[...]

5. ‚letni prispevek‘ pomeni znesek iz člena 103 Direktive [EOR], ki ga organ za reševanje zbere za nacionalno shemo financiranja v prispevnem obdobju od vseh institucij iz člena 2 te uredbe;

6. ‚prispevno obdobje‘ pomeni koledarsko leto;

[...]“

¹³ UL 2015, L 11, str. 44.

23. Člen 4 te uredbe določa:

1. Organi za reševanje določijo letne prispevke, ki jih morajo plačati posamezne institucije, sorazmerno glede na njihov profil tveganja na podlagi informacij, ki jih zagotovi institucija v skladu s členom 14, ter z uporabo metodologije, določene v tem oddelku.

2. Organ za reševanje določi letni prispevek iz odstavka 1 na podlagi letne ciljne ravni sheme za financiranje reševanja, pri čemer upošteva ciljno raven, ki mora biti dosežena do 31. decembra 2024 v skladu z odstavkom 1 člena 102 Direktive [EOR] ter na podlagi povprečnega zneska kritih vlog v preteklem letu, izračunanega četrtletno, vseh institucij z dovoljenjem na njegovem ozemlju.“

24. Člen 12 Delegirane uredbe 2015/63 določa:

„1. Če se institucija na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja, se delni prispevek določi z uporabo metodologije iz oddelka 3 pri znesku njenega letnega prispevka, izračunanem v naslednjem prispevnem obdobju, glede na število celih mesecev prispevnega obdobja, v katerih je institucija pod nadzorom.

2. Sprememba statusa institucije, vključno z majhno institucijo, v prispevnem obdobju ne vpliva na letni prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu.

25. Člen 13 te uredbe določa:

„1. Organ za reševanje uradno obvesti vsako institucijo iz člena 2 o svoji odločitvi glede letnega prispevka, ki ga mora posamezna institucija vsako leto plačati najpozneje do 1. maja.

[...]

5. Če se institucija na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja, se njen delni letni prispevek pobere skupaj z letnim prispevkom za poznejše prispevno obdobje.“

26. Člen 14 iste uredbe določa:

„1. Institucije organu za reševanje predložijo najnovejše potrjene letne računovodske izkaze, ki so na voljo pred 31. decembrom v letu pred prispevnim obdobjem, skupaj z mnenjem, ki ga predloži zakoniti revizor ali revizijsko podjetje v skladu s členom 32 Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta [...].

[...]

4. Informacije iz odstavkov 1, 2 in 3 se predložijo najpozneje do 31. januarja vsako leto za leto, ki se je končalo 31. decembra predhodnega leta, ali za zadevno poslovno leto. Če 31. januarja ni delovni dan, se informacije zagotovijo naslednji delovni dan.

[...]“

27. Člen 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 določa:

„3. Če se informacije, ki so jih institucije predložile organu za reševanje, preoblikujejo ali revidirajo, organ za reševanje prilagodi letni prispevek v skladu s posodobljenimi informacijami na podlagi izračuna letnega prispevka navedene institucije za naslednje prispevno obdobje.

4. Vse razlike med letnimi prispevki, ki se izračunajo in plačajo na podlagi preoblikovanih ali revidiranih informacij, in letni prispevek, ki bi ga bilo treba plačati po prilagoditvi letnega prispevka, se poravnajo v okviru letnega prispevka za naslednje prispevno obdobje. Navedena prilagoditev se izvede z zmanjšanjem ali povečanjem prispevkov za naslednje prispevno obdobje.“

5. Delegirana uredba 2017/2361

28. Delegirana uredba Komisije (EU) 2017/2361 z dne 14. septembra 2017 o dokončnem sistemu prispevkov za upravne odhodke enotnega odbora za reševanje (v nadaljevanju: Delegirana uredba 2017/2361)¹⁴ v členu 7(1) določa:

„Kadar subjekt ali skupina spada na področje uporabe člena 2 Uredbe [EMR] zgolj del poslovnega leta, se njen posamezni letni prispevek za to poslovno leto izračuna glede na število celih mesecev, ko spada na področje uporabe tega člena.“

III. Dejansko stanje in postopek na prvi stopnji pred Splošnim sodiščem

29. Družba ABLV Bank AS, tožeča stranka na prvi stopnji in pritožnica (v nadaljevanju: pritožnica), je bila kreditna institucija s sedežem v Latviji, ki je bila kot „pomemben subjekt“ v smislu Uredbe EMN¹⁵ pod nadzorom ECB do odvzema njenega dovoljenja leta 2018.

30. Decembra 2015 je od pristojne Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisija za finančne in kapitalske trge, Latvija; v nadaljevanju: KFKT) prejela odločbo o prispevku za predhodni prispevek v nacionalno shemo financiranja za leto 2015, določen v skladu s členom 103(1) Direktive EOR. Znesek, ki ga je nato plačala pritožnica, je bil v skladu s členom 3(3) medvladnega sporazuma prenesen v ESR.

31. ECB je 23. februarja 2018 ugotovila, da se za pritožnico šteje, da propada ali bo verjetno propadla v smislu člena 18(1) Uredbe EMR. Isti dan je EOR odločil, ker ni javnega interesa za reševanje, ni treba uvesti nobenih ukrepov za reševanje v skladu z Uredbo EMR.¹⁶

32. Delničarke in delničarji pritožnice so zato 26. februarja 2018 sprožili postopek za njeno likvidacijo in KFKT zaprosili za odobritev načrta prostovoljne likvidacije.

33. EOR je s sklepom z dne 12. aprila 2018 o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2018 določil zadevne letne predhodne prispevke v ESR.¹⁷ Pritožnica je 27. aprila 2018 od KFKT prejela ustrezno odločbo o prispevku za leto 2018. Pritožnica je 3. julija 2018 poravnala v njej navedeni znesek.

¹⁴ UL 2017, L 337, str. 6.

¹⁵ Glej člen 6(4) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (v nadaljevanju: Uredba EMN) (UL 2013, L 287, str. 63).

¹⁶ Sklep SRB/EES/2018/09 z dne 23. februarja 2018.

¹⁷ SRB/ES/SRF/2018/03.

34. Z odločbo ECB z dne 11. julija 2018 je bilo pritožnici odvzeto dovoljenje za opravljanje dejavnosti kreditne institucije.

35. Pritožnica je z dopisom z dne 17. septembra 2018 od EOR zahtevala, naj ji izplača „preostanek“ predhodnega prispevka za leto 2015 ter ponovno izračuna prispevek za leto 2018 in povrne del tega prispevka zaradi njenega izstopa iz EMN med prispevnim letom.

36. EOR je ta zahtevek zavrnil z dopisom z dne 17. oktobra 2018 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). V obrazložitvi je navedel, da člen 70(4) Uredbe EMR ne predvideva ponovnega izračuna predhodnega prispevka za leto 2018 in izrecno predpisuje, da se ustrezno prejeti prispevki ne povrnejo. Po mnenju EOR pomeni odvzem dovoljenja spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, ki v skladu s to določbo ne vpliva na višino prispevka, ki ga je treba plačati v zadevnem letu. Tudi dela predhodnega prispevka za leto 2015 naj ne bi bilo mogoče vrniti primeru odvzema dovoljenja za opravljanje dejavnosti kreditne institucije pred koncem prvotnega obdobja. V zvezi s tem naj bi glede na člen 70(4) Uredbe EMR veljalo enako kot za vse ustrezno prejete prispevke.

37. Pritožnica je 21. decembra 2018 zoper ta sklep vložila tožbo pri Splošnem sodišču.

38. Svojo tožbo je v bistvu utemeljila s tem, da je leta 2018 izgubila status kreditne institucije, zato ne bo več mogla imeti celoletne koristi od kritja s strani ESR. Poleg tega naj bi se zato, ker je v povezavi s tem hkrati odpadlo tveganje, ki ga je pritožnica kot kreditna institucija pomenila za stabilnost finančnega sistema, sorazmerno zmanjšala tudi potreba ESR po financiranju. Zato naj bi bil prispevek v tem obsegu brez pravne podlage in torej ni bil „ustrezno“ prejet v smislu člena 70(4) Uredbe EMR, zato bi ga bilo treba vrniti v sorazmernem delu. Zato naj v primeru izstopa iz sistema niti ne bi bilo mogoče govoriti o „spremembi statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, saj status kreditne institucije in s tem obveznost plačevanja prispevkov v celoti odpadeta. Člena 70(4) Uredbe EMR naj ne bi bilo mogoče uporabiti za prispevek za leto 2015, ki je bil pobran izključno na podlagi Direktive EOR. Ta prispevek naj bi pomenil nekakšen „predujem“ za ESR. V zvezi s tem naj bi iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 izhajalo, da je treba prispevek banke za leto 2015 vrniti najpozneje do konca prvotnega obdobja.

39. S sklepom z dne 30. aprila 2019 je bila Komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom EOR.

40. Splošno sodišče je s sodbo z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR (T-758/18, EU:T:2021:28; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), zavrnilo tožbo in odločilo, da mora pritožnica poleg svojih stroškov kriti tudi stroške EOR, Komisija pa je morala kriti svoje stroške.

IV. Pritožbeni postopek pred Sodiščem

41. Pritožnica s pritožbo, vloženo 30. marca 2021, predlaga, naj se

- izpodbijana sodba razveljavi,
- izpodbijani sklep razglasi za ničen,
- EOR naloži plačilo stroškov pritožnice in stroškov pritožbe,

– zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, če stanje postopka ne dovoljuje dokončne odločitve o zadevi.

42. EOR in Komisija predlagata,

- naj se pritožba zavrne in
- pritožnici naloži plačilo stroškov.

43. Pritožnica, EOR in Komisija so pritožbo obravnavali v pisnem postopku pred Sodiščem. Sodišče je v skladu s členom 76(2) Poslovnika po predstavitvi sklepnih predlogov odločilo, da bo o pritožbi odločilo brez obravnave.

V. Pravna presoja

44. Z izpodbijano sodbo je bil potrjen sklep EOR, s katerim je ta po eni strani zavrnil vračilo sorazmernega dela predhodnega prispevka, ki ga je ABLV Bank plačala za leto 2018, in po drugi strani vračilo „preostanka“ prispevka za leto 2015, ki še ni bil odštet od prihodnjih prispevkov.

A. Izpodbijana sodba

45. Splošno sodišče je svojo odločitev v točki 130 izpodbijane sodbe utemeljilo s tem, da člen 70(4) Uredbe EMR v prvotnem obdobju izključuje vračilo vseh ustrezno prejetih prispevkov iz ESR tudi v primeru odvzema dovoljenja kreditni instituciji, ki je zavezanka za prispevke, med prispevnim letom.

46. Pri tem je v zvezi s prispevkom za leto 2018 v bistvu zastopalo stališče, da se predhodni prispevki, čeprav se zbirajo vsako leto, ne plačujejo kot protidajatev za kritje ali uporabo ESR v določenem letu in jih zato niti ne bi bilo mogoče vrniti v skladu s členom 70(4) Uredbe EMR, če odpade možnost uporabe ESR med letom zaradi izstopa kreditne institucije iz sistema. Letno zbrani prispevki v skladu s členom 69(2) Uredbe EMR so bolj namenjeni zgolj enakomerni časovni razporeditvi celotnega zneska ciljne ravni, ki jo je treba doseči do konca prvotnega obdobja leta 2024. Da bi lahko zanesljivo in pravno varno določili prispevek za vse kreditne institucije, ki ga je treba zbrati letno, je treba njegov znesek določiti v določenem trenutku v zadevnem letu.¹⁸ Zato člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da prispevka ni mogoče ponovno izračunati in sorazmerno povrniti, če med prispevnim letom pride do spremembe statusa, kamor se šteje tudi odvzem dovoljenja za opravljanje dejavnosti kreditne institucije.¹⁹ Splošno sodišče je zavrnilo vse predpise in argumente, ki jih je pritožnica navedla na prvi stopnji in iz katerih po njenem mnenju izhaja, da sta ponovni izračun in vračilo mogoča v primeru odvzema dovoljenja med prispevnim letom.²⁰

47. V zvezi s prispevkom za leto 2015 je Splošno sodišče navedlo, da člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 ne določa obveznosti povračila, če kreditna institucija med prvotnim obdobjem izstopi iz sistema. Nasprotno, prispevki za leto 2015 naj bi se v skladu z medvladnim sporazumom prenesli na ESR in tako postali trden sestavni del vsote ciljne ravni, ki jo je treba doseči do leta 2024. V zvezi

¹⁸ Točke od 65 do 76 izpodbijane sodbe.

¹⁹ Točke od 77 do 90, zlasti točka 84 izpodbijane sodbe.

²⁰ Točke od 77 do 111 izpodbijane sodbe.

s tem naj bi določba o izravnavi iz člena 8(2) Izvedbene uredbe zgolj zagotavljala, da prenos prispevkov za leto 2015 na ESR ne povzroči neravnovesja med zadevnimi bankami z vidika porazdelitve finančnega bremena. Torej naj bi za prispevke za leto 2015 z vidika člena 70(4) Uredbe EMR veljalo enako kot za prispevke, ki se zberejo v naslednjih letih.²¹

B. Pritožba

48. Pritožnica to odločbo Splošnega sodišča izpodbija s skupno 13 pritožbenimi razlogi, ki se vsebinsko nanašajo, prvič, na možnost povračila sorazmernega dela prispevka za leto 2018 (glej točko 1 spodaj), drugič, na možnost vračila „preostanka“ prispevka za leto 2015 (glej točko 2 spodaj), in tretjič, na formalno zakonitost odločbe EOR (glej točko 3 spodaj).

1. Možnost vračila sorazmernega dela prispevka za leto 2018

49. Pritožnica s prvim do četrtem ter sedmim in osmim pritožbenim razlogom najprej po delih napada pravno argumentacijo, ki jo je Splošno sodišče uporabilo za utemeljitev svoje razlage člena 70(4) Uredbe EMR in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, v skladu s katero ti določbi nasprotujeta vračilu prispevka za leto 2018 zaradi odvzema dovoljenja. S petim, desetim, enajstim in dvanajstim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je njegova razlaga teh določb v nasprotju z višjimi načeli. Zato jih je treba preučiti skupaj.

a) Prvi, drugi in četrty pritožbeni razlog

50. Pritožnica v okviru prvega pritožbenega razloga v bistvu trdi, da Splošno sodišče ni upoštevalo, da ESR zavaruje banke, ki so zavezanke za prispevke, pred tveganjem propada. Predhodni prispevek za leto 2018 naj bi bilo treba pri tem šteti za neke vrste zavarovalno premijo za kritje iz ESR v tem letu. Zagotavljanje tega zavarovanja oziroma povečanja tveganja za finančno stabilnost, ki izhaja iz dejavnosti, ki jo pritožnica opravlja kot kreditna institucija, zato pomenijo pravno podlago za obveznost plačila prispevka. Z njenim izstopom iz sistema pa naj bi oboje odpadlo. Zato naj prispevek za leto 2018 za obdobje po odvzemu njenega dovoljenja 11. julija 2018 ne bi bil „ustrezno“ plačan v smislu člena 70(4) Uredbe EMR in bi ga ji bilo torej treba vrniti. Splošno sodišče bi moralo priti do enake ugotovitve v okviru četrtega pritožbenega razloga na podlagi načel neupravičene obogatitve, saj naj bi bil prispevek v tem smislu plačan brez pravne podlage.²² Zato naj bi šlo pri razlagi, ki jo je Splošno sodišče podalo v zvezi s členom 70(4) Uredbe EMR in v skladu s katero nasprotuje vračilu sorazmernega dela prispevka za leto 2018, za napačno uporabo prava.²³

51. Obstoj člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 pa naj bi kazal na to, da morajo obstajati primeri, v katerih se predhodni prispevek naknadno prilagodi. Ta določba naj bi namreč zgolj določala, da sprememba statusa med prispevnim obdobjem ne vpliva na višino prispevka, ki ga je treba plačati. To naj bi dopuščalo sklep, da bi bilo treba upoštevati tudi druge spremembe. Vendar pa naj se izstop institucije iz sistema zaradi odvzema dovoljenja ravno ne bi štel za „spremembo

²¹ Glej zlasti točke od 120 do 129 izpodbijane sodbe.

²² Glej v zvezi s tem točke od 92 do 96 izpodbijane sodbe.

²³ Glej v zvezi s tem točke od 65 do 76 izpodbijane sodbe.

statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Pritožnica zato v okviru drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je člen 12(2) Delegirane uredbe napačno štel za upošteven v tej zadevi.²⁴

52. Ker je Splošno sodišče v točkah 61, 62 ter od 68 do 72 izpodbijane sodbe svoje mnenje utemeljilo predvsem na delovanju in ciljih sistema zbiranja prispevkov v prvotnem obdobju, je treba najprej preučiti te (točka 1). Na podlagi tega je mogoče nato dokazati, da prvi, drugi in četrti pritožbeni razlog temeljijo na napačnem razumevanju upoštevni določb in narave predhodnih prispevkov (točka 2).

1) Delovanje in cilj sistema zbiranja prispevkov v prvotnem obdobju

53. Cilj zbiranja prispevkov je v skladu s členoma 69 in 70 Uredbe EMR doseči določen znesek, torej ciljno raven, ki ga zaradi njegove precejšnje velikosti ni mogoče zbrati naenkrat. V skladu s členom 69(2) Uredbe EMR se zato prispevki v prvotnem obdobju zbirajo čim bolj enakomerno, to pomeni vsaj enkrat letno,²⁵ da bi ob koncu tega obdobja dosegli ciljno raven 1 % zneska kritih vlog v vseh sodelujočih državah članicah. Ko je dosežena ciljna raven, se prispevki zaenkrat ne pobirajo več.²⁶

54. Za zagotovitev enakomerne razporeditve prispevkov se sme v skladu s členom 70(4), prvi pododstavek, Uredbe EMR v enem letu skupaj zbrati največ 1/8 ciljne ravni za leto 2024 pri bankah, ki so zavezanke za prispevek. Pri tem je treba opozoriti, da je mogoče zgolj oceniti ciljno raven za leto 2024, saj trenutno ni znano, kako visok bo znesek kritih vlog leta 2024. V skladu s členom 4(2) Delegirane uredbe 2015/63²⁷ se torej EOR, poenostavljeno rečeno, ravna po povprečnem znesku kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v sodelujočih državah članicah v zadevnem predhodnem letu, ki se deli z osem, in zbira nekaj več kot 1 % tega zneska, saj so krite vloge običajno čedalje višje.²⁸

55. Posamezni prispevki posameznih bank k tako določenemu letnemu cilju se nato izračunajo v skladu s členom 70(1) in (2), drugi pododstavek, Uredbe EMR glede na velikost in profil tveganja teh bank. Podlaga za to so podatki kreditnih institucij, ki jih je treba v skladu s členom 14 Delegirane uredbe 2015/63 posredovati EOR do konca preteklega leta.²⁹

56. Banke, ki imajo 1. januarja naslednjega leta dovoljenje za opravljanje dejavnosti na ozemlju sodelujočih držav članic, v navedenem letu zberejo in plačajo prispevek, ki je torej določen na podlagi podatkov za preteklo leto. Člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da spremembe statusa v prispevnem obdobju ne vplivajo na višino prispevka, ki ga je treba plačati v zadevnem letu.

²⁴ Glej zlasti točke od 80 do 89 izpodbijane sodbe.

²⁵ Glej člen 70(1) Uredbe EMR.

²⁶ Vsekakor dokler razpoložljiva sredstva ne padejo pod 2/3 1 % zneska vseh kritih vlog v določenem trenutku bodisi z uporabo sklada bodisi z dodatnim povečanjem kritih vlog, glej člen 69(4), prvi pododstavek, Uredbe EMR.

²⁷ Ta uredba se sicer neposredno uporablja za zbiranje prispevkov v nacionalne sheme financiranja. Za države članice bančne unije pa je z začetkom veljavnosti Uredbe EMR ESR nadomestil te sheme financiranja za vse institucije, ki spadajo na njeno področje uporabe. Zato se Delegirana uredba 2015/63 smiselno uporablja tudi za izračun predhodnih prispevkov v ESR, glej člen 70(6) Uredbe EMR.

²⁸ Dejansko se za osnovo vzame mešanica povprečnega zneska kritih vlog v posamezni državi članici in skupnega zneska kritih vlog v vseh sodelujočih državah članicah v prejšnjem letu, glej člen 8(1) Izvedbene uredbe 2015/81. Vendar to ni odločilno za razumevanje delovanja zbiranja prispevkov. V prejšnjih letih je EOR vsakokrat določil letni skupni znesek, ki je enak 1/8 med 1,05 % in 1,35 % tako izračunanega povprečnega zneska vlog, kritih v preteklem letu, glej <https://www.srb.europa.eu/en/content/2020-srf-levies-ex-ante-contributions>.

²⁹ Glej člena 4(1) in 14, od (1) do (4), Delegirane uredbe 2015/63 ter sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 42).

57. Ni pa nujno, da banke plačajo znesek v gotovini; namesto tega se lahko v skladu s členom 70(3) Uredbe EMR do 30 % skupnega zneska, ki se zahteva v določenem prispevnem letu, zagotovi s tako imenovanimi nepreklicnimi zavezami za plačilo, zavarovanimi z denarnimi sredstvi.

58. Člen 70(4) Uredbe EMR določa, da se ustrezno prejeti prispevki ne povrnejo.

2) Posledice za možnost vračila prispevka za leto 2018

59. Iz opisanega načina delovanja in cilja zbiranja prispevkov izhaja, prvič, da se na primer prispevek za leto 2018, v nasprotju s tem, kar navaja pritožnica v okviru svojega prvega pritožbenega razloga, ne „nanaša“ na leto 2018, temveč se v letu 2018 šele pobere.

60. Po eni strani je namreč namen zbiranja na letni osnovi enakomerna časovna razporeditev, kot je predvideno v členu 69(2) Uredbe EMR. Res je, da bi se lahko prispevki zbirali tudi v krajših intervalih, na primer četrtno. Vendar pa bi to pomenilo neprimerno večje in morda nesorazmerno upravno breme. Ni namreč nobenega dokaza, da razdelitev na osem letnih prispevkov v primerjavi z 32 ustrezno manjšimi četrtnimi prispevki povzroča preveliko gospodarsko breme za banke, ki so zavezanke za prispevke. Namen razporeditve pa je ravno preprečevanje take obremenitve.³⁰ Odločitev o zbiranju letnega prispevka torej neproblematično spada v široko diskrecijsko pravico, ki jo ima zakonodajalec Unije na tem področju.³¹

61. Po drugi strani pa je v tem okviru 1. januar le presečni datum za ugotavljanje, katere banke so zavezanke za prispevek.³² Ta datum ne pove ničesar o dodelitvi prispevka k zadevnemu letu. Zakonodajalec bi lahko prav tako izbral kreditne institucije, ki imajo na 31. decembra prejšnjega leta dovoljenje na ozemlju sodelujočih držav članic. To velja zlasti zato, ker se prispevki, ki jih je treba plačati v določenem letu, izračunajo na podlagi podatkov iz prejšnjega leta.³³

62. Že iz tega razloga prispevka, pobranega leta 2018, ni mogoče ponovno izračunati ali vrniti na podlagi sprememb, do katerih je prišlo šele v tem letu. Pri ugotovitvi Splošnega sodišča v točki 69 izpodbijane sodbe torej ne gre za napačno uporabo prava.

63. Drugič, iz delovanja in cilja sistema je razvidno, da predhodni prispevki niso primerljivi z zavarovalnimi premijami, kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 73 izpodbijane sodbe.

64. Prvič, kreditna institucija s plačilom prispevkov namreč ne pridobi pravice do uporabe ESR. Kot je Splošno sodišče brez napačne uporabe prava navedlo v točki 70 izpodbijane sodbe, je namen ESR varovanje finančne stabilnosti bančne unije kot take in ga ni mogoče razumeti kot sklad za reševanje posameznih bank.³⁴ V skladu s členom 18(1) Uredbe EMR se reševanje izvaja izključno v javnem interesu. V zvezi s tem naj bi ESR zagotavljal verodostojnost in delovanje

³⁰ Glej predlog Komisije za Uredbo EMR z dne 10. julija 2013, COM(2013) 520 final, str. 16 in 17.

³¹ Glej v zvezi s tem sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 117).

³² Ali trenutka „fotografije“, kot je zapisano v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca M. Camposa Sánchez-Bordone v zadevi State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:539, točka 71).

³³ Glej zlasti točki 54 in 55 teh sklepnih predlogov.

³⁴ Glej tudi predlog Komisije za Uredbo EMR z dne 10. julija 2013, COM(2013) 520 final, str. 15.

enotnega mehanizma za reševanje:³⁵ zakonodajalec si od obstoja tega mehanizma obeta stabilizacijo bančnega sektorja, saj se lahko z obstojem takih struktur omejijo sistemski učinki tega, ko posamezne institucije zaidejo v težave.³⁶

65. Drugič, višina posameznih prispevkov banke, čeprav se pri njihovem izračunu uporablja utež tveganja po logiki, ki temelji na ideji zavarovanja, ni rezultat uporabe določene stopnje od osnove za odmero.³⁷ Namesto tega je višina prispevkov na koncu odvisna od ciljne ravni, ki jo je treba doseči z vsoto vseh prispevkov, zbranih do konca leta 2023.

66. Predhodni prispevki banke v določenem letu torej pomenijo predvsem en delček prispevka ciljne ravni in so le „mimogrede“ odraz profila tveganja zadevne banke. Oziroma, drugače povedano: če bi imele vse banke nenadoma profil tveganja, ki bi ga bilo treba oceniti kot nizkega, pri čemer bi raven vlog ostala ista, se – v nasprotju s trditvijo pritožnice – skupni znesek predhodnih prispevkov za zadevno leto vendarle ne bi zmanjšal. Namesto tega se vedno skupno pobere znesek, ki je enak 1/8 nekaj več kot 1 % zneska kritih vlog iz prejšnjega leta, da bi se ob koncu prvotnega obdobja dosegel skupni znesek, ki je enak vsaj 1 % zneska vseh kritih vlog leta 2024.³⁸

67. To hkrati pomeni, da je posamezni prispevek banke vedno tudi odločilno odvisen od števila in posameznih prispevkov drugih bank, ki morajo prispevati v zadevnem letu, torej na odločilni presečni dan.³⁹ Prilagoditev prispevka ene banke bi zato vedno zahtevala popravek prispevkov drugih bank. Če bi se prispevki med prispevnim letom stalno prilagajali, bi bilo posledično nemogoče na pravno zanesljiv način določiti posamezne prispevke vseh bank.⁴⁰ Zato člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da sprememba statusa v prispevnem obdobju ne vpliva na višino prispevka, ki ga je treba plačati. V skladu s tem člen 70(4) Uredbe EMR načeloma izključuje vračilo že prejetih prispevkov, saj bi bilo sicer treba primanjkljaj izterjati od drugih bank. Kot je Sodišče že odločilo, je treba pojem „sprememba statusa“ razumeti široko,⁴¹ saj mora v teh okoliščinah zajemati vse primere, ki bi lahko vplivali na obremenitev drugih bank s prispevki, zlasti torej tudi izstop banke, ki je zavezanka za prispevke, iz sistema.

68. Letni predhodni prispevek v ESR tako ne kvantificira tveganja, ki ga nadzorovana banka med letom stalno predstavlja za finančno stabilnost ali za uporabo sredstev ESR. Zato trajanje obdobja, v katerem v letu, ko se pobere prispevek, banka, ki je zavezanka za prispevek, spada na področje uporabe Uredbe EMR, načeloma ni pomembno za višino dolgovanega prispevka.

69. Iz tega ne sledi, da se letni prispevek šteje za „ustrezno prejetega“ v smislu člena 70(4) Uredbe EMR samo takrat, kadar banka spada na področje uporabe Uredbe EMR vse leto, v katerem je bil prispevek pobran. Ta okoliščina – v nasprotju s trditvami pritožnice v okviru njenega četrtega pritožbenega razloga – ne pomeni pravnega razloga za obveznost plačila prispevka. Odločilni dejavnik za obveznost plačila prispevka je bolj dejstvo, da ima kreditna institucija na odločilni

³⁵ Glej uvodno izjavo 107 Uredbe EMR.

³⁶ Glej v zvezi s tem tudi moje sklepne predloge v zadevah Aeris Invest/EOR in Algebris (UK) ter Anchorage Capital Group/EOR (C-874/19 P in C-934/19 P, EU:C:2021:563, točka 104). Glej tudi predlog Komisije za Uredbo EMR z dne 10. julija 2013, COM(2013) 520 final, str. 15.

³⁷ Sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).

³⁸ Glej že točko 54 teh sklepnih predlogov.

³⁹ Glej uvodno izjavo 11 Izvedbene uredbe 2015/81.

⁴⁰ Glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 43).

⁴¹ Sodba z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 44).

presečni dan dovoljenje za opravljanje dejavnosti na ozemlju sodelujočih držav članic. Tu pride do izraza načelo, da gre za financiranje s strani bančnega sektorja v celoti v javnem interesu in ne v interesu posameznih bank.⁴²

70. Tako bo banka glede na to, kdaj pridobi dovoljenje v prvotnem obdobju vzpostavljanja ESR, v večjem ali manjšem obsegu prispevala k ciljni ravni ESR. Bankam, ki se pridružijo šele po prvotnem obdobju, morda (sprva) sploh ni treba plačevati prispevkov. Na prvi pogled se to morda zdi nepravilno. Vendar ni druge možnosti, kot da se prispevki pobirajo od akterjev, ki so trenutno na trgu. Njihovo število pa se seveda spreminja.

71. V zvezi s tem člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 potrjuje načelo, ki izhaja iz člena 70(4) Uredbe EMR, da se predhodni prispevki izračunajo po načelu presečnega datuma, saj sicer ne bi bilo mogoče zanesljivo izračunati in pobrati prispevkov.⁴³

72. To pojasnilo je potrebno, ker člen 12(1) določa izjemo od načela presečnega datuma. V skladu s tem se v primeru kreditne institucije, ki se na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja, delni prispevek določi glede na število celih mesecev prvega prispevnega obdobja, v katerih je institucija pod nadzorom. Člen 13(5) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da se sorazmerni letni prispevek take institucije pobere skupaj z letnim prispevkom, ki se plača za naslednje prispevno obdobje. Drugače povedano, institucijam, ki se na novo pridružijo, se v prvem prispevnem letu pobere dodatni sorazmerni prispevek „za prejšnje leto“. Splošno sodišče je to pravilno poudarilo v točki 144 izpodbijane sodbe.

73. Nasprotno pa pritožnici od leta 2019 ni bil naložen noben prispevek več, čeprav je del leta 2018 še vedno opravljala svoje dejavnosti in tako prispevala zlasti k višini kritih vlog, ki je podlaga za izračun letnega ciljnega zneska za leto 2019. Na zadevni presečni datum, 1. januar 2019, namreč ni bila več del kroga bank, ki so zavezanke za prispevek. To potrjuje, da v prvi vrsti ni pomembno konkretno tveganje, ki ga banka predstavlja v posameznem letu.

74. V nasprotju s trditvami pritožnice v okviru drugega pritožbenega razloga torej iz člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ne izhaja, da morajo vse spremembe med prispevnim letom, ki niso statusne spremembe, pripeljati do (naknadne) prilagoditve prispevkov. Ta določba zgolj potrjuje načelo presečnega datuma, od katerega odstopa njen odstavek 1.

75. Zgolj zaradi celovitosti je treba na tem mestu pojasniti, da člen 12(1) Delegirane uredbe 2015/63 poleg tega ne vodi v neupravičeno slabši položaj bank, ki se na novo pridružijo.

76. Sistem iz členov 69 in 70 Uredbe EMR, ki je podrobneje opredeljen z Izvedbeno uredbo 2015/81 in Delegirano uredbo 2015/63, zagotavlja, da je breme v bančnem sektorju porazdeljeno čim bolj pravično, če že ne povsem enako.⁴⁴ K temu med drugim prispeva določba člena 12 Delegirane uredbe 2015/63, v skladu s katero mora banka, ki se na novo pridruži sistemu, plačati „za nazaj“, banke, ki izstopi iz sistema, pa se v prihodnosti nič več ne bremenijo. Nova banka bo namreč verjetno dlje časa ostala v bančnem sektorju, katerega stabilizacija je abstraktni namen enotnega mehanizma nadzora. Tudi odločitev za tak sistem je torej krita s široko diskrecijsko pravico zakonodajalca na tem področju.⁴⁵

⁴² Glej uvodni izjavi 20 in 102 Uredbe EMR.

⁴³ Glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 43).

⁴⁴ Glej v zvezi s tem že točko 69 teh sklepnih predlogov.

⁴⁵ Glej v zvezi s tem sodbo z dne 15. julija 2021, *Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR* (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 117).

3) *Vmesni predlog*

77. Iz zgornjih preudarkov izhaja, da prispevka za leto 2018 ni mogoče ponovno izračunati in vrniti sorazmeren del zaradi odvzema dovoljenja pritožnice v letu 2018. Prvi, drugi in četrti pritožbeni razlog je zato treba zavrni.

b) Tretji, sedmi in osmi pritožbeni razlog

78. Tega rezultata ne izpodbijajo druge določbe, ki jih je pritožnica navedla na prvi stopnji v podporo svojemu pravnemu stališču in katerih napačno razlago oziroma uporabo očita Splošnemu sodišču v tretjem, sedmem in osmem pritožbenem razlogu.

79. Tako člen 7 Delegirane uredbe 2017/2361 sicer izrecno določa le obveznost plačila sorazmernega dela upravnih prispevkov za EOR, kadar kreditna institucija spada na področje uporabe Uredbe EMR le del poslovnega leta. Pritožnica v okviru tretjega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker teh prispevkov ni štelo za primerljive s predhodnimi prispevki v ESR in je torej izključilo uporabo člena 7 Delegirane uredbe 2017/2361 za predhodne prispevke po analogiji.⁴⁶

80. Vendar Splošno sodišče v točki 86 izpodbijane sodbe ni napačno uporabilo prava, ko je navedlo, da se upravni prispevki za EOR – drugače od prispevkov v ESR – plačujejo za upravne dejavnosti EOR med letom. Zato ustrezajo izdatkom, odvisnim od časa. V tem pogledu se ti prispevki dejansko „nanašajo“ na določeno leto. Nasprotno pa je namen predhodnih prispevkov v ESR postopno doseganje ciljne ravni, določene v členu 69(1) Uredbe EMR, v prvotnem obdobju in se jih pozneje (vsaj na začetku) kljub pretečenemu času ne zbira več.⁴⁷ Zato Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava, ko je zavrnilo primerljivost teh dveh vrst prispevkov.

81. Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavrni.

82. Glede na to je Splošno sodišče poleg tega v točki 109 izpodbijane sodbe tudi pravilno ugotovilo, da niti iz člena 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 v primeru, kot je obravnavani, ne izhaja obveznost ponovnega izračuna prispevka za leto 2018.

83. Člen 17(3) in (4) Delegirane uredbe določa ponovni izračun prispevka v določenih okoliščinah, če je treba podatke, ki jih morajo kreditne institucije v skladu s členom 14, od (1) do (3), te uredbe predložiti do 31. decembra prejšnjega leta, naknadno spremeniti. Vendar pa so argumenti pritožnice, če to določbo navaja v okviru svojega sedmega pritožbenega razloga kot dokaz o (abstraktni) možnosti naknadnega ponovnega izračuna prispevkov, brezpredmetni. Za uspeh pritožbe je namreč odločilno le vprašanje, ali je Splošno sodišče neupravičeno zavrnilo možnost vračila sorazmernega dela prispevka za leto 2018.

⁴⁶ Glej zlasti točko 86 izpodbijane sodbe.

⁴⁷ Prispevki se lahko ponovno začnejo zbirati, če ciljna raven na primer zaradi porabe sredstev pade pod 2/3 1 % zneska kritih vlog, glej člen 69(4), prvi pododstavek, Uredbe EMR in točko 53 teh sklepnih predlogov.

84. Pritožnica vsekakor ne pove, v kolikšni meri je treba zaradi odvzema dovoljenja leta 2018 spremeniti ali predelati podatke, ki jih je morala predložiti EOR do 31. decembra 2017. Poleg tega je dejstvo, da člen 17 Delegirane uredbe 2015/63 ne določa ponovnega izračuna v primeru spremembe podatkov v naslednjem letu, preprosto posledica tega, da se letni prispevek ne izračuna na podlagi podatkov za leto, v katerem se pobere vsakokratni prispevek.⁴⁸

85. Zato je treba zavrni tudi sedmi pritožbeni razlog.

86. Nazadnje pritožnica z osmim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je napačno zavrnilo uporabo člena 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 po analogiji za njen položaj.⁴⁹ V skladu s to določbo se nepreklicne zaveze za plačilo prekličajo, če kreditna institucija izstopi iz sistema. Ker bi se lahko nepreklicne zaveze za plačilo v skladu s členom 70(3) Uredbe EMR dale namesto plačila prispevka v gotovini, bi morali predhodni prispevki v primeru izstopa iz sistema „deliti isto usodo“ kot nepreklicne zaveze za plačilo: če se torej zadnje v tem primeru prekličajo, bi bilo treba prispevke, dane v gotovini, vrniti.

87. Vendar člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 določa le, da se nepreklicne zaveze za plačilo prekličajo, ustrezna zavarovanja pa se povrnejo. Vendar to ne more pomeniti, da se znesek, za katerega velja nepreklicna zaveza za plačilo, vzame iz ESR. V skladu s členom 7(1) Izvedbene uredbe 2015/81 namreč uporaba nepreklicnih zavez za plačilo nikakor ne sme vplivati na finančno zmogljivost ali likvidnost sklada. Namen tega instrumenta naj bi bil le, da se znesek ne plača takoj, ampak šele na poziv. Iz člena 7(2) Izvedbene uredbe 2015/81 izhaja, da se nepreklicna zaveza za plačilo prekliča in zavarovanje vrne le, če je bil prispevek prejet. Enako mora torej veljati tudi v primeru izstopa iz sistema v skladu z odstavkom 3, saj v nasprotnem primeru nepreklicne zaveze za plačilo nikoli ne bi mogle doseči svojega cilja. Zato preklic nepreklicne zaveze za plačilo in povrnitev zavarovanja ne pomenita, da prispevka, ki mu je ta instrument namenjen, ni treba plačati. Nasprotno, izstop iz sistema mora pripeljati do preklica nepreklicne zaveze za plačilo, kar je potrdil tudi EOR v pritožbenem postopku.

88. Člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 torej s sklicevanjem na nujnost enakega obravnavanja nepreklicnih zavez za plačilo in prispevkov v gotovini ne more upravičiti, da bi se ti prispevki (sorazmerno) povrnil v primeru izstopa kreditne institucije iz sistema.

89. Iz tega izhaja, da je treba zavrni tudi osmi pritožbeni razlog.

c) Deseti pritožbeni razlog

90. Glede na navedeno je treba zavrni tudi deseti pritožbeni razlog, s katerim pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je določba člena 70(4) Uredbe ERM v točki 136 izpodbijane sodbe napačno štelo za nedvoumno in tako ni upoštevalo zahtev načela pravne varnosti.

91. Kot je bilo pravkar prikazano, pomen člena 70(4) Uredbe EMR izhaja iz delovanja in ciljev sistema zbiranja prispevkov za ESR.

⁴⁸ Glej v zvezi s tem točke od 54 do 56 teh sklepnih predlogov.

⁴⁹ Glej točki 110 in 111 izpodbijane sodbe.

92. Deseti pritožbeni razlog torej temelji na napačnem razumevanju zahteve po jasnosti pravnih predpisov, ki izhajajo iz načela pravne varnosti.⁵⁰ Dejstvo, da je treba določbo razlagati in jo je treba obravnavati v povezavi z drugimi predpisi, še ne pomeni, da krši to zahtevo.⁵¹

93. Zato je treba zavriniti tudi deseti pritožbeni razlog.

d) Peti in enajsti pritožbeni razlog

94. Z enajstim pritožbenim razlogom pritožnica Splošnemu sodišču očita, da pri razlagi pravnih predpisov ni upoštevalo pomena načela sorazmernosti.

95. Argumentacija, navedena v zvezi s tem, naj bi dejansko temeljila na napačni razlagi sodbe, v skladu s katero naj bi Splošno sodišče odločilo, da je vračilo na podlagi člena 70(4) Uredbe EMR vedno in v vseh okoliščinah izključeno, kar naj bi bilo z vidika pritožnice nesorazmerno. Vendar bi taka ugotovitev očitno presegala predmet spora in do nje sodišče v izpodbijani sodbi sploh ni prišlo.

96. Po drugi strani pritožnica ni pojasnila, zakaj bi uporaba člena 70(4) Uredbe EMR v njenem primeru povzročila nesorazmeren rezultat, temveč je navedla hipotetične primere takega rezultata.

97. Dvanajsti pritožbeni razlog skupaj s petim pritožbenim razlogom, s katerim pritožnica Splošnemu sodišču očita, da v točki 147 ni upoštevalo njenega ugovora nezakonnosti člena 70(4) Uredbe EMR, je sicer mogoče razumeti tako, da pritožnica trdi, da ta določba ni veljavna, ker v navedenih primerih povzroča nesorazmerne rezultate. Vendar pritožnica prav tako ni pojasnila, zakaj naj bi bilo tako in zakaj zlasti v navedenih primerih ne bi bila mogoča sorazmerna razlaga člena 70(4) Uredbe EMR.⁵² Tudi to je mogoče razložiti s tem, da pritožnica napačno domneva, da je Splošno sodišče odločilo, da je vračilo predhodnih prispevkov zaradi člena 70(4) Uredbe EMR izključeno v vseh mogočih primerih.

98. Zato je treba zavriniti tudi peti in enajsti pritožbeni razlog.

e) Dvanajsti pritožbeni razlog

99. V okviru dvanajstega pritožbenega razloga pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno razlagalo načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. V točki 172 izpodbijane sodbe naj bi napačno ugotovilo, da domnevna nezakonnost odločitve EOR na podlagi člena 18(1) Uredbe EMR z dne 23. februarja 2018, v skladu s katero se je štelo, da pritožnica (verjetno) propada, niso pa potrebni nobeni ukrepi za reševanje, ne vpliva na zakonitost izpodbijanega sklepa. Po mnenju pritožnice ji je bilo prav zaradi sklepa EOR na podlagi člena 18(1) Uredbe EMR 11. julija 2018 odvzeto dovoljenje za opravljanje bančnih storitev. Ker pa ta sklep EOR naj ne bi bil zakonit, se nanj ni mogel sklicevati, da bi ji nato zaradi odvzema dovoljenja odrekel „varstvo“ prek ESR, ne da bi ji hkrati povrnil predhodne prispevke.

⁵⁰ Glej na primer sodbo z dne 9. julija 2015, Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei (C-144/14, EU:C:2015:452, točki 34 in 35).

⁵¹ V tem smislu glej sodbi z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točki 217 in 218), in z dne 28. marca 2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, točka 167).

⁵² Določbo je namreč treba šteti za neveljavno le, če ni mogoča razlaga, ki bi bila skladna z višjimi načeli ali pravnimi predpisi, glej v tem smislu sodbe z dne 29. junija 1995, Španija/Komisija (C-135/93, EU:C:1995:201, točka 37), z dne 4. oktobra 2001, Italija/Komisija (C-403/99, EU:C:2001:507, točki 28 in 37), in z dne 26. junija 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone in drugi (C-305/05, EU:C:2007:383, točka 28).

100. Iz zgoraj navedenega vsekakor izhaja, na eni strani, da razlaga, v skladu s katero je bila pritožnici zaradi odvzema dovoljenja preprečena uporaba ESR, čeprav je „plačevala“ za to, nima dejanske podlage.⁵³ Na drugi strani pa se akti institucij Unije štejejo za zakonite in torej veljavne, dokler niso razglašeni za nične.⁵⁴ Zato je Splošno sodišče v točki 171 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo, da domnevna nezakonitost sklepa EOR na podlagi člena 18(1) Uredbe EMR ne vpliva na ta postopek, saj to ni predmet tega postopka.

101. Zato je treba zavriniti tudi dvanajsti pritožbeni razlog.

f) Predlog

102. Zato Splošno sodišče z ugotovitvijo v točki 130 izpodbijane sodbe, da je sorazmerno povračilo prispevka za leto 2018 izključeno zaradi odvzema dovoljenja pritožnice v tem letu, ni napačno uporabilo prava.

2. Možnost plačila „preostanka“ prispevka za leto 2015 (šesti in deveti pritožbeni razlog)

103. Pritožnica s šestim in devetim pritožbenim razlogom v bistvu izpodbija razlago, ki jo je Splošno sodišče podalo v zvezi s členom 70(4) Uredbe EMR glede prispevka za leto 2015. Po mnenju Splošnega sodišča ta določba nasprotuje plačilu „preostanka“ prispevka za leto 2015, čeprav je v členu 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 predvidena izravnava.

104. Naj spomnim: od 1. januarja 2015 morajo vse države članice v skladu z Direktivo EOR vzpostaviti nacionalne sheme za financiranje reševanja, ki se v skladu s členoma 102 in 103 te direktive polnijo tudi s predhodnimi prispevki, ki jih plačujejo banke, dokler ni dosežena določena ciljna raven. Za države članice bančne unije pa je praktični pomen te obveznosti majhen, saj je za vse institucije, za katere velja Uredbe EMR, od 1. januarja 2016 ESR nadomestil nacionalne sheme financiranja.⁵⁵ Da bi okrepile finančno moč ESR od njegove ustanovitve, so se države članice bančne unije v okviru medvladnega sporazuma zavezale, da bodo v ESR prenesle celoten znesek prispevkov, zbranih v skladu s členom 103 Direktive EOR od teh institucij v letu 2015.⁵⁶ Od 1. januarja 2016 se prispevki teh institucij načeloma⁵⁷ izračunajo v skladu s členoma 69 in 70 Uredbe EMR. V skladu s členom 67(4) Uredbe EMR jih bodo še naprej zbirali organi držav članic in jih v skladu z medvladnim sporazumom prenesli v ESR.

105. Člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 določa, da se prispevek, ki so ga banke plačale leta 2015 v prvotnem obdobju vzpostavljanja ESR, postopoma odšteje od prispevkov, ki se poberejo na podlagi členov 69 in 70 Uredbe EMR. V praksi se 1/8 prispevka, ki ga je kreditna institucija plačala leta 2015, odšteje od posameznega prispevka banke, ki se vsako leto izračuna v skladu s členom 70 Uredbe EMR v povezavi z Delegirano uredbo 2015/63.⁵⁸

⁵³ Glej zlasti točke od 64 do 69 teh sklepnih predlogov.

⁵⁴ Glej sodbe z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točka 78); z dne 28. januarja 2016, Éditions Odile Jacob/Komisija (C-514/14 P, neobjavljena, EU:C:2016:55, točka 40), in z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 100).

⁵⁵ V državah članicah bančne unije se prispevki v nacionalno shemo financiranja zdaj zaračunavajo le podjetjem, ki niso zajeta z Uredbo EMR.

⁵⁶ Glej uvodno izjavo 12 in člen 3(3) medvladnega sporazuma.

⁵⁷ Za podrobnosti glej člen 8(1) Izvedbene uredbe 2015/81.

⁵⁸ Glej točko 100 izpodbijane sodbe.

106. Po mnenju pritožnice Splošno sodišče ni upoštevalo, da iz te sheme izhaja, da je prispevek za leto 2015 zgolj „predujem“ za ESR, ki ga je treba nazadnje vrniti bankam, ki so ga plačale v sklad. Ker naj tega v primeru banke, ki pred koncem prvotnega obdobja izstopi iz sistema, ne bi bilo mogoče doseči s tem, da bi se odštel od prihodnjih prispevkov, bi ji bilo treba ob izstopu torej plačati preostali znesek. Pritožnica trdi, da je možnost takega plačila razvidna iz sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 o določitvi predhodnih prispevkov za leto 2018.⁵⁹ V skladu s tem sklepom bo bankam, pri katerih je rezultat tega, da se od njihovega letnega prispevka za leto 2018 odšteje delež njihovega prispevka za leto 2015, negativen znesek, izplačana razlika. Zato naj bi šlo pri ugotovitvi Splošnega sodišča, da je vračilo „preostanka“ prispevka za leto 2015 izključeno zaradi člena 70(4) Uredbe EMR, za napačno uporabo prava.

107. Sicer je res, da se prispevek za leto 2015 odšteje od letnih predhodnih prispevkov bank, ki so ga plačale, in zato zanje dejansko ni „dodaten“. A zaradi člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 bo banka, ki je 1. januarja 2015 že pridobila dovoljenje v državi članici bančne unije in plačala prispevek za leto 2015, na koncu prvotnega obdobja plačala enak znesek kot banka, ki je po velikosti in profilu tveganja primerljiva z banko, ki je začela poslovati šele 1. januarja 2016 in je dolžna plačevati prispevke celotno prvotno obdobje.

108. Iz tega pa ne izhaja, da je prispevek za leto 2015 „predujem“, ki ga je treba vrniti. Prav tako ne pomeni, da se banki, ki iz EMN izstopi pred koncem prvotnega obdobja in torej ne plačuje več nadaljnjih prispevkov, lahko vrne „preostanek“ prispevka za leto 2015, ki še ni bil odštet od prihodnjih prispevkov.

109. Kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 117 izpodbijane sodbe, so prispevki za leto 2015, ko so se v skladu z medvladnim sporazumom prenesli na ESR, sestavni del njegovih sredstev. Obravnavajo se tako kot vsi ostali prispevki, ki se še naprej zbirajo na nacionalni ravni, nato pa se v skladu z medvladnim sporazumom prenesejo na ESR.⁶⁰ To je smiselno tudi zato, ker je nacionalne sheme financiranja držav članic bančne unije tako ali tako nadomestil ESR.⁶¹

110. Tako je vsota vseh prispevkov, pobranih leta 2015, že od začetka vključena v izračun skupnega zneska, ki ga je treba zbrati, da se doseže ocenjeno ciljno raven ESR za leto 2024. Ta denar bi torej manjkal, če bi se vsaki banki, ki je izstopila pred koncem prvotnega obdobja, vrnil preostanek plačila za leto 2015. Zato je treba tudi v zvezi s prispevki za leto 2015 uporabiti načelo iz člena 70(4) Uredbe EMR, da pravilno prejetih prispevkov ni mogoče vrniti.⁶²

111. Tudi dejstvo, poudarjeno v okviru petega pritožbenega razloga, da lahko izravna prispevkov na podlagi člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 v posameznem primeru pripelje do negativnega zneska, ki se nato plača zadevni banki, ne pomeni, da je mogoče prispevke za leto 2015 ponovno vzeti iz ESR.

112. To izplačilo je bolj posledica dveh sistemskih razlogov: prvič, v skladu s členom 70(2), prvi pododstavek, Uredbe EMR se na leto ne sme pobrati več kot 1/8 ciljne ravni, na kar je opozorilo tudi Splošno sodišče v točki 100 izpodbijane sodbe. Ta določba naj bi zagotovila, da se prispevki enakomerno porazdelijo in torej ne povzročijo pretiranega gospodarskega bremena za bančni sektor, ki bi lahko imel destabilizacijski učinek. Če pa morebitni negativni znesek, ki je posledica

⁵⁹ Glej točko 33 teh sklepnih predlogov.

⁶⁰ Glej člen 67(4) Uredbe EMR ter člena 1(1) in 3(1) medvladnega sporazuma.

⁶¹ Glej uvodno izjavo 9 medvladnega sporazuma.

⁶² Glej v zvezi s tem že točko 67 teh sklepnih predlogov.

izravnave, ne bi bil izplačan zadevni banki, bi pobrani znesek znašal več kot 1/8 ciljne ravni v zadevnem letu. Prispevki za leto 2015 so namreč sestavni del sredstev ESR, odkar so bili nanj preneseni na podlagi medvladnega sporazuma.⁶³

113. Drugič, bančni sektor mora v osemletnem obdobju skupaj zagotoviti vsaj 1 % zneska vseh kritih vlog v sodelujočih državah članicah. Vendar pa posamezna banka prispeva največ en delež tega zneska, ki je načeloma sestavljen iz osmih letnih prispevkov. Res je, da bi zakonodajalec lahko določil tudi drugačen najvišji posamični prispevek, vendar ni dokazov, da je tako določena zgornja meja napačno ocenjena.⁶⁴

114. Da pa bi imel ESR dovolj sredstev že v prvem letu svojega obstoja, je bilo treba začetni kapital zagotoviti že v tem letu v obliki prispevka za leto 2015. Vendar se s tem ni povečala ciljna raven niti se ni skrajšalo trajanje prvotnega obdobja.

115. Brez izravnave iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 bi torej banka, ki je ali je že bila zavezana za plačilo prispevkov pred začetkom veljavnosti Uredbe EMR in do konca prvotnega obdobja, zato plačala prispevek, ki bi bil višji od določenega najvišjega zneska. Kot je torej Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 124 izpodbijane sodbe, določba o izravnavi zagotavlja, da prenos prispevkov za leto 2015 v ESR ne povzroči neravnovesja med zadevnimi bankami z vidika porazdelitve finančnega bremena.

116. Pri tem za pritožnico, ker od leta 2019 ni več zavezana za plačilo prispevka, vsekakor v celoti velja najvišji prispevek, čeprav se ji „preostanek“ ne izplača. Res je, da je zato plačala več kot hipotetična primerljiva banka enake velikosti in enakega profila tveganja, ki je začela opravljati dejavnost šele 1. januarja 2016 in izstopila iz sistema na isti dan kot pritožnica.

117. Kot je bilo že pojasnjeno, so razlike v posameznem prispevnem bremenu glede na to, kdaj banka začne poslovati med prvotnim obdobjem, neločljivo povezane s sistemom in se jim ni mogoče popolnoma izogniti.⁶⁵ Razlog za to je navsezadnje dejstvo, da ciljne ravni bančni sektor ne more doseči naenkrat, temveč le v daljšem obdobju, sestava bančnega sektorja pa se v tem času spreminja. Vendar pa to ne sme pripeljati do tega, da je treba pri vsaki spremembi začeti tako rekoč „od začetka“. V nasprotnem primeru bi bilo resno ogroženo doseganje ciljne ravni do leta 2024.⁶⁶

118. Zato je Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, odločilo, da banki ni mogoče izplačati „preostanka“ prispevka za leto 2015, če ta v prvotnem obdobju izstopi iz sistema.

119. Zato je treba šesti in deveti pritožbeni razlog zavrniti.

3. Formalna zakonitost izpodbijanega sklepa (trinajsti pritožbeni razlog)

120. V zvezi s formalno zakonitostjo izpodbijanega sklepa je Splošno sodišče v točkah od 174 do 180 izpodbijane sodbe odločilo, da sklep EOR izpolnjuje zahtevo po obrazložitvi iz člena 296 PDEU. Iz njega je namreč mogoče razbrati bistvena dejstva in to, kako EOR razume pravne predpise, na katerih je utemeljil zavrnitev predloga pritožnice.

⁶³ Glej že točko 108 teh sklepnih predlogov.

⁶⁴ O široki diskrecijski pravici zakonodajalca na tem področju glej že točki 60 in 76 teh sklepnih predlogov.

⁶⁵ Glej v zvezi s tem že točki 69 in 76 teh sklepnih predlogov.

⁶⁶ Glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 43).

121. Pritožnica s trinajstim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da je pri tem uporabilo napačno merilo, saj bi bilo treba v izpodbijani sodbi za potrditev sklepa EOR upoštevati dodatne pravne vidike in je zato ni mogoče šteti za dovolj obrazloženo. Poleg tega naj bi vprašanja in razprave med ustno obravnavo pred Splošnim sodiščem pokazali, da obrazložitev EOR ni bila zadostna.

122. Taka utemeljitev očitno zgreši smisel in namen zahteve po obrazložitvi. V skladu z ustaljeno sodno prakso je namen obrazložitve, da se zadevnim osebam omogoči, da se ob polnem poznavanju okoliščin odločijo, ali se želijo pritožiti zoper odločbo, pristojnemu sodišču pa, da izvaja nadzor. Zato v obrazložitvi ni treba navesti vseh upoštevanih dejanskih in pravnih okoliščin.⁶⁷ Upoštevanje zahteve po obrazložitvi je treba razlikovati od vsebinske pravilnosti obrazložitve.⁶⁸ Tudi vsebinsko napačna obrazložitev lahko torej zadostuje z vidika člena 296 PDEU.⁶⁹

123. Zato niti dejstvo, da je Splošno sodišče pri potrditvi razlage prava, ki jo je podal EOR, upoštevalo dodatne pravne okoliščine, niti dejstvo, da se je o nekaterih točkah polemično razpravljalo, ne moreta dokazati napačne uporabe prava pri ugotovitvi Splošnega sodišča, da je bil izpodbijan sklep dovolj obrazložen.

124. Zato je treba zavriniti tudi trinajsti pritožbeni razlog.

C. Stroški

125. Iz vsega navedenega izhaja, da je treba pritožbo v celoti zavriniti. Zato Sodišče o stroških odloči v skladu s členom 184(2) Poslovnika. V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi njegovega člena 184(1), se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je EOR podal predlog v tem smislu, je treba pritožnici naložiti, da nosi svoje stroške ter stroške pritožbenega postopka in stroške EOR.

126. V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se uporablja v pritožbenem postopku, se državam članicam in institucijam, ki so intervenirale v postopku, naloži plačilo njihovih stroškov. Poleg tega lahko Sodišče v skladu s členom 184(4) Poslovnika v zvezi z intervenientko na prvi stopnji, ki ni vložila pritožbe, vendar pa je sodelovala pri pisnem ali ustnem delu postopka pred Sodiščem, odloči, da nosi svoje stroške. Torej je treba odločiti, da Komisija nosi svoje stroške.

VI. Predlog

127. Če povzamem, Sodišču predlagam, naj odloči tako:

1. Pritožba se zavrne.
2. Družba ABLV Bank AS, v likvidaciji, nosi svoje stroške ter stroške pritožbe in stroške EOR.

⁶⁷ Glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točki 103 in 104).

⁶⁸ Glej sodbe z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 181); z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 60), in z dne 22. aprila 2021, Svet/PKK (C-46/19 P, EU:C:2021:316, točki 55 in 56).

⁶⁹ Sodba z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 181).

3. Komisija nosi svoje stroške.